

- 1 Prin cererea înregistrată la instanță, reclamantul S.D. a contestat decizia Comisiei Centrale de Contestații prin care s-a respins contestația sa împotriva deciziei Casei de pensii. În motivarea cererii, arată că este nemulțumit deoarece în decizie în mod nelegal s-a reținut că data acordării pensiei de urmaș, de pe urma susținătorului lui, pensionar la data decesului ce a survenit la 2.02.2018 este data de 1.03.2018. În opinia sa aceasta ar fi trebuit să fie data de 2.02.2018. Tribunalul respinge contestația, reținând că cererea reclamantului pentru pensie de urmaș a fost depusă în termen de 19 de zile de la data decesului, reclamantul aflându-se în situația de beneficiar al pensiei de urmaș acordate persoanei al cărei susținător era pensionar, la data decesului său. Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul. Curtea:
- A. va admite apelul, va schimba sentința în sensul admiterii contestației și stabilirii datei plății pensiei ca fiind data decesului susținătorului, 2.02.2018;
 - B. va admite apelul, va schimba sentința în sensul admiterii contestației și stabilirii datei plății pensiei ca fiind data depunerii cererii pentru pensie de urmaș, 21.02.2018;
 - C. va respinge apelul, va păstra sentința, cu motivarea că în mod corect s-a reținut că data acordării pensiei este prima zi a lunii următoare celei în care a avut loc decesul susținătorului.

Răspuns: C

- 2 Raporturile de muncă dintre părți s-au născut în temeiul contractului individual de muncă nr. 17/20.11.2015, prin care reclamanta A.B. este angajată pârâtei S.C. B. SRL. pe o perioadă determinată, respectiv 23.11.2015 - 23.04.2016. Prin același act juridic, părțile au convenit și asupra unei perioade de probă de 90 de zile calendaristice. Prin Notificarea nr. 895/15.02.2016 angajatorul și-a manifestat opțiunea de încetare a raporturilor de muncă în baza prevederilor art. 31 alin. (1) și alin. (3) din Codul muncii, începând cu 16.02.2016.
- Prin sentința civilă nr. 474/21.06.2016, Tribunalul A. a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta A.B. împotriva pârâtei SC B. SRL având ca obiect anularea notificării de încetare a contractului de muncă nr. 17/2015 și obligarea societății la plata de despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în calitate de salariată pentru perioada 16.02.2016 -23.04.2016.
- Tribunalul a reținut că perioada de probă este negociabilă, fiind în cazul de față stabilită la o perioadă de 90 de zile, ce profită ambelor părți, iar înăuntrul termenului de 90 de zile, pârâta a emis Notificarea nr. 895/15.02.2016, prin care a înștiințat-o pe reclamantă că, începând cu data de 16.02.2016, îi încetează contractul individual de muncă prin aplicarea art. 31 alin. (3) din Codul muncii. Tribunalul a reținut că nu sunt incidente dispozițiile art. 85 din Codul muncii invocate de reclamantă în susținerea pretențiilor sale.
- Împotriva sentinței reclamanta a promovat în termenul legal apel, criticile sale vizând greșita interpretare a dispozițiilor legale incidente și neaplicarea corectă a legii.
- În apel nu au fost administrate probe noi. Soluționând apelul, Curtea de Apel:
- A. va respinge apelul ca nefondat, prima instanță făcând o corectă interpretare și aplicare a prevederilor art. 31 alin. (1), (3) și (4) din Codul muncii în raport de perioada de probă convenită de părți;
 - B. va admite apelul și va schimba sentința apelată în sensul admiterii cererii de chemare în judecată, cu consecința anulării notificării contestate și obligării societății intimă la plata către reclamantă a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în calitate de salariată pentru perioada 16.02.2016 și data expirării contractului pe durată determinată, 23.04.2016;
 - C. va admite apelul și va schimba sentința apelată în sensul admiterii în parte a cererii de chemare în judecată, obligării societății intimă la plata către reclamantă a unei despăgubiri egale cu salariile reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în calitate de salariată pentru perioada 16.02.2016- 23.04.2016 și respingerii cererii de anulare a notificării.

Răspuns: B

- 3 B.M., angajat al SC SR SRL, a solicitat Tribunalului obligarea societății angajatoare la plata unei despăgubiri în cuantum de 800 de lei lunar, pe toată durata derulării raportului de muncă, având în vedere obligația de fidelitate impusă de angajator prin art. IV lit. d din contractul individual de muncă încheiat la data de 14.10.2016.

În motivarea acțiunii, reclamantul pretinde că în realitate clauza contractuală privind obligația de fidelitate impusă de angajator pe durata executării contractului de muncă are caracter deghizat, având natura unei clauze de neconcurență, astfel cum aceasta este reglementată de art. 21 din Codul Muncii. În sprijinul poziției sale procesuale B.M. a făcut trimitere la procesul verbal de control seria IS, nr.17476/29.11.2016, Anexa 2, măsura nr.5 teza I, prin care I.T.M. Iași a impus societății pârâte obligația de a elimina din contractele individuale de muncă ale salariaților această clauză contractuală.

Pârâta SC SR SRL a solicitat prin întâmpinare respingerea cererii de chemare în judecată întrucât obligația de fidelitate este de esență în relația angajat-angajator, neavând obligația de a despăgubi sau remunera angajatul în vederea respectării obligației de fidelitate, spre deosebire de situația clauzei de neconcurență. De altfel, obligația de fidelitate a fost impusă pe durata executării contractului de muncă întrucât societatea produce documentații tehnice pentru Airbus Helicopters Germania și Airbus Helicopters Franța, pentru mentenanța elicopterelor civile ce pot dobândi dublă utilizare, civilă și militară. În privința obligației impuse de ITM Iași, pârâta susține că a contestat procesul verbal de control.

Tribunalul a respins acțiunea. Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul B.M.

La primul termen de judecată în apel, nefiind necesară administrarea altor mijloace de probă decât înscrisurile depuse de părți, și fără a exista alte cereri sau discuții suplimentare cauza a fost reținută în pronunțare, Curtea de apel:

- A. va respinge apelul, având în vedere prevederile art. 39 alin. (2) lit. d din Codul muncii;
- B. va admite apelul și va suspenda judecata cauzei în baza art. 413 alin. (1) pct.1 C.pr.civ. până la verificarea temeiniciei procesului verbal de control al I.T.M. Iași;
- C. va admite apelul, va schimba în tot sentința, va admite acțiunea și va obliga societatea pârâtă la plata despăgubirii lunare solicitate de angajat întrucât orice obligație impusă în legătură cu munca efectiv prestată trebuie remunerată, obligația de fidelitate identificându-se în orice situație cu clauza de neconcurență.

Răspuns: A

- 4 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin.(1) și (3) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii. Identificați soluția Curții Constituționale:

- A. a admis excepția de neconstituționalitate cu motivarea că se încalcă dispozițiile art.16 alin.(1) și art.41 alin.(2) din Constituție, respectiv egalitatea în drepturi a celor două categorii de salariați în discuție și dreptul la muncă;
- B. a respins excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. 31 alin.(1) și (3) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii sunt constituționale în raport de criticile formulate;
- C. a admis excepția invocată cu motivarea că dispozițiile criticate au caracter discriminatoriu, cele două categorii de persoane comparate aflându-se în aceeași situație.

Răspuns: B

- 5 Reclamantul S.V. formulează cerere de chemare în judecată împotriva pârâtei Casa de Pensii, (fiind îndeplinită și procedura prealabilă) arătând că perioada de 4 ani, cât a urmat cursurile de zi ale "Universite Catholique de Lyon", absolvite cu diplomă, nu a fost valorificată la stabilirea pensiei sale. Tribunalul a admis acțiunea. Împotriva sentinței a declarat apel Casa de pensii. Curtea de apel:

- A. va respinge apelul, va păstra sentința. Perioada cât reclamantul a urmat cursurile de zi ale Universității din Lyon constituie o perioadă necontributivă, care se asimilează însă stagiului de cotizare ce trebuie avut în vedere la stabilirea pensiei, potrivit dispozițiilor Legii 263/2010;
- B. va admite apelul, va respinge contestația deoarece numai perioada cursurilor de zi urmate la o Universitate din România este asimilată, potrivit Legii 263/2010, stagiului de cotizare;
- C. va admite apelul, va respinge contestația. Potrivit dispozițiilor Legii 263/2010, perioada cursurilor universitare nu este asimilată stagiului de cotizare.

Răspuns: A

6 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. c teza a II-a, prima ipoteză din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii. Identificați soluția Curții Constituționale.

- A. a admis excepția invocată, cu motivarea că restrângerea exercițiului dreptului la muncă rezultată ca efect al acestor dispoziții reprezintă o măsură disproporționată în raport cu rațiunile avute în vedere de legiuitor și creează un dezechilibru sub aspectul protecției acordate celor două părți ale raportului de muncă;
- B. a respins excepția invocată ca inadmisibilă, instanța de contencios constituțional pronunțându-se anterior în sensul admiterii ei, dată fiind evidenta discriminare a beneficiarilor pensiei de invaliditate de gradul III vizați de textul de lege în discuție, persoane care dispun de șanse reduse de integrare pe piața muncii;
- C. a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin.(1) lit. c teza a II a din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, acestea nefiind discriminatorii și neaducând atingere dreptului la muncă. Declararea ca neconstituțional a textului vizat ar avea ca efect direct forțarea angajatorului de a îl menține în activitate pe pensionarul de invaliditate, prin efectul legii.

Răspuns: A

7 Curtea de apel a fost sesizată cu soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de încetare a contractului individual de muncă pentru inaptitudinea fizică a salariatului. În raport de jurisprudența Î.C.C.J. cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 61 lit.c) din Legea 53/2003- Codul muncii, curtea va reține că în interpretarea acestor dispoziții, prin decizie a organelor de expertiză medicală (prin care se constată inaptitudinea fizică și/sau psihică a salariatului) se înțelege:

- A. rezultatul evaluării medicului specialist de medicina muncii privind aptitudinea în muncă, constând în fișa de aptitudine, indiferent dacă a fost sau nu contestată;
- B. rezultatul expertizei realizate de direcția de sănătate publică județeană sau a municipiului București prin compartimentul de evaluare a factorilor de risc din mediul de viață și muncă;
- C. rezultatul evaluării medicului specialist de medicina muncii privind aptitudinea în muncă, constând în fișa de aptitudine, necontestată sau devenită definitivă după contestare, prin emiterea deciziei de către entitatea cu atribuții legale în acest sens.

Răspuns: C

8 Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul T, reclamanta SC BA. SRL a chemat în judecată pârâtul C. solicitând instanței ca, prin hotărârea judecătorească pe care o va pronunța, să oblige pârâtul la plata (restituirea) sumei de 90.331 lei, reprezentând cheltuieli cu formarea profesională la inițiativa angajatorului, pentru obținerea licenței de pilot, pentru o aeronavă tip ATR 72. Reclamanta arată că pârâtul C., deși a urmat cursurile de formare în vederea obținerii licenței, nu a promovat examenul final. Prin sentința civilă, Tribunalul a admis acțiunea și a obligat pârâtul la plata sumei solicitate. Împotriva sentinței a declarat apel pârâtul, care a susținut că nu are această obligație legală de restituire și că părțile nu au prevăzut în contractul încheiat, atașat la dosar, o clauză de restituire a cheltuielilor de formare profesională. Curtea de apel:

- A. va admite apelul, va schimba sentința în tot și va respinge acțiunea;
- B. va respinge apelul și va păstra sentința, existând obligația legală a angajatului de a-și perfecționa pregătirea profesională și de a restitui sumele ocazionate de formarea profesională la inițiativa angajatorului, în orice situație;
- C. va respinge apelul și va păstra sentința, arătând că salariatul are posibilitatea de a susține din nou examenul final pentru obținerea licenței.

Răspuns: A

- 9 Curtea a fost sesizată cu soluționarea unei acțiuni în pretenții având ca obiect restituirea unor drepturi pretins necuvenite, acțiune formulată de angajator împotriva unui salariat al său. În raport de jurisprudența Î.C.C.J. cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 229 alin. (4), art. 254 și art. 268 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, curtea va reține că o decizie a Curții de Conturi, emisă în exercitarea atribuțiilor sale de control, prin care s-a stabilit că anumite drepturi prevăzute în contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul unei instituții publice finanțate integral din venituri proprii au fost acordate nelegal, raportat la prevederile legale privind salarizarea în instituțiile publice:
- A. lipsește în toate cazurile de efecte clauzele contractului colectiv de muncă prin care acele drepturi au fost stabilite;
 - B. nu lipsește în nicio situație de efecte clauzele contractului colectiv de muncă prin care acele drepturi au fost stabilite;
 - C. nu lipsește de efecte clauzele contractului colectiv de muncă prin care acele drepturi au fost stabilite, a căror nulitate nu a fost constatată de către instanțele judecătorești, în condițiile legii.

Răspuns: C

- 10 Prin cererea înregistrată, reclamanta S.C. A.G.M. a chemat în judecată pe pârâțul Sindicat O.P., solicitând instanței ca prin sentința ce se va pronunța să se dispună încetarea grevei ca fiind ilegal declanșată. În motivarea cererii, reclamanta a arătat ca pârâțul a notificat-o în vederea începerii negocierilor pentru încheierea contractului colectiv de muncă la nivel de unitate, însă, în mod nejustificat pârâțul a anunțat încetarea lucrului astfel încât angajații reclamantei, la instigarea reprezentantului pârâțului, au încetat activitatea. Arată că nu au fost respectate procedurile prealabile obligatorii privind concilierea conflictului colectiv apărut între părți. Tribunalul a admis cererea. Împotriva sentinței a declarat apel pârâțul. Curtea de apel:
- A. va respinge apelul. Dreptul la grevă nu este un drept absolut, el fiind supus unor condiții necesare pentru exercitarea cu bună credință și valorificarea drepturilor părților conflictului colectiv. Cum aceste condiții nu au fost respectate în cauză, greva este ilegală. Parcurgerea procedurii prealabile reglementate de art.182 din Legea 62/2011 este obligatorie indiferent de voința sindicatului de a declanșa și de a menține greva;
 - B. va admite apelul, va schimba în tot sentința și va respinge cererea, indiferent de atitudinea sindicatului pârât în cauză, de a respecta sau nu procedura prevăzută pentru soluționarea conflictului colectiv apărut, din moment ce a notificat încetarea lucrului, greva este legală;
 - C. va admite apelul, va schimba în tot sentința și va respinge cererea. Legea nu prevede obligativitatea parcurgerii niciunei proceduri amiabile de soluționare a conflictului colectiv, prealabil declanșării unei greve.

Răspuns: A

- 11 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 16.01.2017 pe rolul Tribunalului Giurgiu, reclamantul T. a chemat în judecată pe pârâtul V., solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună obligarea pârâtului la plata sumei de 500.000 lei, reprezentând împrumut nerestituit. În cauză, debaterile au fost închise la data de 4.09.2017, fiind amânată pronunțarea pentru data de 18.09.2017.

La data de 18.09.2017, cererea reclamantului a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței, reclamantul a declarat apel nemotivat.

La primul termen de judecată în apel, apelantul-reclamant a învederat instanței că, la data de 11.09.2017, a survenit decesul pârâtului, depunând la dosar o copie conformă cu originalul a certificatului de deces, fără a formula alte cereri.

Față de cele expuse anterior, Tribunalul Giurgiu:

- A. va constata că a intervenit suspendarea de drept a cauzei;
- B. va amâna judecarea cauzei pentru a da posibilitatea apelantului-reclamant să indice moștenitorii pârâtului defunct;
- C. va invoca, din oficiu, ca motiv de ordine publică, lipsa capacității de folosință a pârâtului.

Răspuns: A

- 12 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătorei Timișoara la data de 22.06.2016, reclamantul C. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul D., declararea nulității absolute a contractului de întreținere autentificat de BNP Z. la data de 9.02.2016. Valoarea obiectului cererii a fost stabilită ca fiind de 1.500.000 lei. În primă instanță, s-a constatat că reclamantul este scutit, potrivit legii, de obligația de plată a taxei judiciare de timbru.

Prin sentința civilă nr.2525/13.12.2016 Judecătoria Timișoara a admis cererea, declarând nulitatea absolută a contractului de întreținere.

Împotriva sentinței a declarat apel pârâtul, iar prin rezoluție, la primirea cererii de apel, s-a dispus emiterea unei adrese către apelantul-pârât prin care i s-a pus în vedere cuantumul taxei judiciare de timbru datorate, sub sancțiunea anulării.

Împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, în termen legal, apelantul pârât a formulat cerere de reexaminare, solicitând să se revină asupra măsurii stabilite de instanță, întrucât este scutit, potrivit legii, de obligația de plată a taxei judiciare de timbru pentru exercitarea căii de atac. Instanța de apel, prin încheierea din data de 14.11.2017, a respins cererea de reexaminare, ca neîntemeiată.

Apelantul-pârât nu a făcut dovada achitării taxei judiciare de timbru până la primul termen de judecată în apel, situație în care, prin decizia civilă nr.545/12.03.2018 Tribunalul Timiș-Secția civilă a admis excepția netimbrării, anulând apelul, ca netimbrat.

Împotriva deciziei din apel, în termen legal, a declarat recurs pârâtul, invocând motivul de casare prevăzut de art.488 alin.1 pct.5 Cod procedură civilă, susținând nelegalitatea hotărârii instanței de apel, prin prisma faptului că în mod greșit a procedat la anularea apelului, în condițiile în care pârâtul era scutit, potrivit legii, de obligația de plată a taxei judiciare de timbru pentru exercitarea căii de atac.

Instanța de recurs, constatând că motivul de nelegalitate invocat se încadrează în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin.1 pct.5 Cod procedură civilă:

- A. va admite recursul, va casa decizia recurată și va trimite cauza spre rejudecare instanței de apel, întrucât pârâtul este scutit, potrivit legii, de plata taxelor judiciare de timbru pentru exercitarea căii de atac, în condițiile în care, cu privire la reclamant, s-a reținut că acesta nu datorează taxa judiciară de timbru pentru formularea cererii de chemare în judecată;
- B. va respinge recursul, ca nefondat, întrucât, față de caracterul definitiv al încheierii prin care s-a soluționat cererea de reexaminare, instanța de recurs este obligată să rețină că pârâtul datora taxa judiciară de timbru stabilită de instanța de apel;
- C. va respinge recursul, ca nefondat, reținând că numai reclamantul era scutit de obligația de plată a taxei judiciare de timbru, atât pentru cererea de chemare în judecată cât și pentru exercitarea căilor de atac.

Răspuns: B

- 13 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Bufta, la data de 15.05.2018, în termen legal, contestatorul-debitor X., în contradictoriu cu intimata-creditoare Y., persoană juridică, a formulat contestație la executare, solicitând anularea tuturor formelor de executare din dosarul nr.AA33/2018. În motivarea contestației la executare, contestatorul-debitor a susținut nulitatea cererii de executare silită înregistrată la executorul judecătoresc la data de 19.04.2018 și, implicit, a încheierii de încuviințare a executării silite din data de 10.05.2018, cauza de nulitate fiind reprezentată de semnarea cererii de executare de o persoană care, potrivit art.84 alin.1 din Codul de procedură civilă, nu putea avea calitatea de reprezentant convențional al creditorului. În concret, creditoarea Y. a dat mandat persoanei juridice W. pentru ca, în numele și pe seama ei, să formuleze cererea de executare silită și să o reprezinte pe parcursul executării silite; la rândul său, persoana juridică W. a încheiat contract de asistență juridică cu avocatul Z., în vederea executării mandatului acordat de creditoarea Y.

Prin întâmpinare, intimata nu a contestat situația de fapt expusă de contestator, însă a apreciat că reprezentarea sa, în faza de executare silită, s-a făcut cu respectarea prevederilor legale.

Asupra motivului de contestație la executare, instanța de executare va reține:

- netemeinicia acestuia, întrucât dispozițiile legale invocate de contestator nu sunt aplicabile în faza executării silite;
- temeinicia acestuia, întrucât reprezentarea convențională a creditoarei Y. nu se putea face prin mandatară W. și nici prin avocatul acesteia din urmă, Z.;
- netemeinicia acestuia, întrucât cererea de executare silită a fost semnată de mandatară W. prin avocat.

Răspuns: B

- 14 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 16.11.2017, reclamantul S. a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul M., ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună anularea testamentului autentificat sub nr.22/16.01.2014 de BNP G., lăsat de defunctul B., decedat la data de 21.03.2014, cu ultimul domiciliu în sectorul 5 București. Prin actul atacat, pârâțul M. a fost instituit legatar cu titlu particular cu privire la imobilul situat în sectorul 1, iar cauza de nulitate invocată a fost lipsa discernământului defunctului la momentul testării.

La primul termen de judecată, cu legala citare a părților, instanța a încuviințat probele solicitate de părți.

La al doilea termen de judecată, cu procedura de citare legal îndeplinită, reclamantul a invocat excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei Sectorului 1, invocând că, față de ultimul domiciliu al defunctului, competența teritorială de soluționare a cauzei revine Judecătoriei Sectorului 5 București.

La același termen de judecată, reclamantul a învederat instanței că prin sentința civilă nr.5587/11.10.2016 a Judecătoriei Sectorului 1 București, definitivă prin neapelare, a fost respinsă cererea prin care M. a solicitat obligarea sa să îi lase în deplină proprietate și posesie imobilul ce face obiectul legatului cu titlu particular. A mai învederat că, în considerentele acestei sentințe, ca motiv de respingere a cererii, instanța a reținut, printre altele, și nulitatea testamentului pentru lipsa discernământului.

După dezbateri contradictorii, prin sentința civilă nr.33/9.01.2018, Judecătoria Sectorului 1 București, a decăzut reclamantul din dreptul de a invoca excepția necompetenței teritoriale, a admis excepția autorității de lucru judecat, invocată din oficiu, și a respins cererea ca urmare a admiterii acestei din urmă excepții.

Împotriva sentinței reclamantul a declarat apel nemotivat.

Intimatul-pârât a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului, ca nefondat, arătând că cele reținute prin sentința civilă nr.5587/11.10.2016 cu privire la nulitatea testamentului reprezintă considerente care nu au avut legătura cu respectiva cauză.

Instanța de apel constată că susținerile ambelor părți referitoare la conținutul considerentelor sentinței civile nr.5587/11.10.2016 sunt corespunzătoare realității, situație în care:

- va admite apelul, va anula sentința și va trimite cauza spre competentă soluționare Judecătoriei Sectorului 5 București, reținând caracterul de ordine publică al necompetenței teritoriale;
- va admite apelul, va anula sentința apelată și va trimite cauza spre rejudecare Judecătoriei Sectorului 1 București, reținând că, în mod legal, prima instanță a decăzut reclamantul din dreptul de a invoca excepția necompetenței teritoriale; în schimb, în mod greșit prima instanță a admis excepția autorității de lucru judecat, căci aceasta ar fi trebuit să facă aplicarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat, iar nu a efectului negativ;
- va admite apelul, va anula sentința, urmând să evoce fondul cauzei, reținând că, în mod legal, prima instanță a decăzut reclamantul din dreptul de a invoca excepția necompetenței teritoriale; în schimb, în mod greșit prima instanță a admis excepția autorității de lucru judecat, căci aceasta ar fi trebuit să facă aplicarea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat, iar nu a efectului negativ.

Răspuns: C

- 15 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 1.02.2018, pe rolul Judecătorei Sectorului 5 București, reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâțul B., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să constate nulitatea absolută a contractului de vânzare încheiat între pârâțul B., în calitate de vânzător, și cumpărătorul C., valoarea obiectului cererii fiind de 80.000 lei.

La primul termen de judecată, instanța a pus în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a cumpărătorului C. Ambele părți au arătat că nu solicită lărgirea cadrului procesual în sensul indicat de către instanță.

Întrucât a considerat că litigiul nu poate fi soluționat fără participarea cumpărătorului C., prima instanță a respins cererea de chemare în judecată, fără a se pronunța pe fond.

Împotriva hotărârii reclamantul a declarat apel, acesta fiind respins, ca nefondat, de către Tribunalul București.

Ulterior, reclamantul a declarat recurs.

Cu privire la admisibilitatea recursului, instanța de recurs va constata că:

- A. recursul este inadmisibil, întrucât, în această situație, legea nu prevede posibilitatea exercitării acestei căi de atac;
- B. recursul este admisibil, întrucât, prin decizia nr.369/30.05.2017, Curtea Constituțională a declarat neconstituțională sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art.XVIII alin.2 din Legea nr.2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial nr.582/20.07.2017;
- C. recursul este admisibil, întrucât litigiul este unul neevaluabil în bani.

Răspuns: A

- 16 Prin apelul înregistrat la data de 26.05.2018, pe rolul Curții de Apel București, apelantul-reclamant A., consumator, a solicitat, în contradictoriu cu intimata-pârâta B., bancă, admiterea apelului, schimbarea în tot a hotărârii primei instanțe și admiterea cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată, cu consecința admiterii cererii de constatare a caracterului abuziv și a nulității absolute a clauzei cuprinse în contractul de credit nr.564328/04.05.2008, prin care părțile au stipulat ca rambursarea împrumutului acordat consumatorului de către bancă să se facă în aceeași monedă în care a fost acordat creditul (franci elvețieni).

Pe lângă cererea de apel, apelantul-reclamant a formulat și cerere de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.1578 Codul civil din 1864, aplicate de către prima instanță în sentința pronunțată.

Expunându-și punctul de vedere cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale, intimata-pârâta a arătat că excepția se referă la o dispoziție care nu mai este în vigoare, controlul de constituționalitate fiind, în acest caz, în competența instanței judecătorești.

Cu prilejul analizării cererii de sesizare a Curții Constituționale, observând jurisprudența acesteia în materie, instanța de apel constată că, în privința controlului de constituționalitate a dispozițiilor legale care nu mai sunt în vigoare:

- A. Curtea Constituțională nu are competență în nicio situație;
- B. Curtea Constituțională, Înalta Curte de Casație și Justiție și instanțele de drept comun au, în egală măsură, competența de a exercita controlul de constituționalitate al dispozițiilor legale abrogate;
- C. Curtea Constituțională este singura autoritate competentă în materia controlului de constituționalitate.

Răspuns: C

- 17 Prin cererea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția a-II-a Civilă, la data de 20.01.2014, revizuenta C. SA a solicitat, în contradictoriu cu intimata A.N.L., revizuirea deciziei civile nr.x/16.12.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția a-II-a Civilă.

În motivarea cererii întemeiate pe prevederile art.322 pct.5 Cod procedură civilă 1865, s-a arătat că există un înscris nou, reprezentat de decizia nr.y/25.04.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, apreciat ca fiind un înscris doveditor, cu o importanță covârșitoare în dezlegarea pricinii, de natură a răsturna situația juridică stabilită prin decizia a cărei revizuire se solicită. Revizuenta a mai precizat că a aflat despre existența acestei hotărâri după rămânerea irevocabilă a deciziei atacate.

Intimatul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de revizuire, învederând că actul nou de care se prevalează revizuenta a fost procurat ulterior deciziei atacate și că, pe această cale, se încearcă repunerea în discuție a unei hotărâri irevocabile a instanței supreme, intrată în puterea de lucru judecat. Totodată, a susținut că revizuenta nu a dovedit demersurile întreprinse pentru obținerea acestui înscris.

Din actele dosarului, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că revizuenta nu a fost parte în procesul finalizat prin decizia nr.y/25.04.2013, fiind parte numai intimata, căreia nu i-a fost comunicată hotărârea, dat fiind caracterul irevocabil al acesteia. S-a mai reținut posibilitatea, pentru orice persoană diligentă, a verificării jurisprudenței instanței supreme prin accesarea site-ului acesteia și a portalului instanțelor judecătorești.

Față de cele anterior reținute, în raport cu dispozițiile Codului de procedură civilă 1865, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis:

- A. respingerea cererii de revizuire, cu motivarea că nu s-a făcut dovada faptului că hotărârea judecătorească exhibată de revizuentă, după pronunțarea hotărârii a cărei revizuire se solicită, ar fi fost reținută de partea potrivnică;
- B. admiterea cererii de revizuire, cu motivarea că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art.322 pct.5 Cod procedură civilă 1865;
- C. respingerea cererii de revizuire, cu motivarea că revizuenta a făcut numai dovada îndeplinirii condiției referitoare la noutatea înscrisului, nu și a celorlalte condiții pe care le implică motivul de revizuire invocat.

Răspuns: A

- 18 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 14.06.2017, pe rolul Judecătoriei Galați, reclamantul S. a chemat în judecată pe pârâtul T., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună obligarea pârâtului la respectarea exercitării de către reclamant a dreptului de servitute de trecere pe terenul proprietatea pârâtului.

În urma probatoriului administrat, prima instanță a respins, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată.

Reclamantul a formulat apel, în interiorul termenului legal.

La primul termen de judecată, apelantul-reclamant s-a prezentat personal și a învederat că înțelege să renunțe la judecata cererii de chemare în judecată. Intimatul-pârât nefiind prezent la acest termen, instanța a dispus amânarea judecății, pentru ca acesta să-și exprime poziția față de cererea de renunțare la judecată.

La termenul de judecată acordat, în lipsa unui răspuns al intimatului-pârât, instanța de apel:

- A. nu va lua act de renunțarea reclamantului la judecata cererii de chemare în judecată, deoarece nu există acordul pârâtului în acest sens;
- B. va lua act de renunțarea reclamantului la judecata cererii de chemare în judecată și va anula hotărârea apelată, pronunțând o decizie nesusceptibilă de recurs;
- C. va lua act de renunțarea reclamantului la judecata cererii de chemare în judecată și va anula hotărârea apelată, pronunțând o decizie susceptibilă de recurs.

Răspuns: C

- 19 Societatea comercială al cărei director a fost reclamantul a depus în anul 2001 plângere penală împotriva acestuia pentru folosirea unor documente justificative false în scopul obținerii rambursării unor cheltuieli efectuate pentru deplasări în străinătate și i-a suspendat contractul de muncă. Prin ordonanță, parchetul a dispus încetarea urmăririi penale, reținând că reclamantul folosisese documente justificative false, dar faptele erau prescrise.

Reclamantul a contestat în instanță decizia angajatorului prin care acesta refuzase să îi plătească drepturile salariale pentru perioada suspendării contractului de muncă. Tribunalul a respins acțiunea, reținând că, din conținutul ordonanței parchetului, reiese clar vinovăția reclamantului, iar ordonanța de încetare a urmăririi penale, emisă ca urmare a intervenției prescripției, nu echivalează cu absența vinovăției acestuia în sensul art. 52 alin. 2 din Codul Muncii. S-a reținut și că reclamantul nu a cerut continuarea procesului penal în scopul constatării nevinovăției sale.

Apelul împotriva hotărârii tribunalului a fost respins de Curtea de Apel. În cuprinsul deciziei pronunțate de instanța de control judiciar s-a arătat că prima instanță a reținut în mod corect că nu a fost îndeplinită cerința privind absența vinovăției, aceasta rezultând în mod clar din ordonanța parchetului.

Cu privire la pretinsa încălcare a articolului 6(2) din Convenție, invocată de reclamant, CEDO va constata că:

- A. textul invocat nu este aplicabil în speță, întrucât, în temeiul Convenției, prezumția de nevinovăție este aplicabilă doar în procedură penală;
- B. instanța europeană are obligația de a examina în ce măsură instanțele civile erau ținute de ordonanța de încetare a urmăririi penale;
- C. utilizarea de către instanțele civile a ordonanței de încetare a urmăririi penale emisă de parchet în procedura penală inițiată împotriva reclamantului, pentru a respinge acțiunea acestuia, justifică extinderea domeniului de aplicare a articolului 6(2) din Convenție la procedura civilă inițiată de către reclamant.

Răspuns: C

- 20 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei X, reclamantul AB a solicitat în contradictoriu cu banca C constatarea caracterului abuziv al clauzelor contractului de credit încheiat cu pârâta și obligarea acesteia la restituirea sumelor încasate necuvenit. Pe parcursul soluționării cauzei, AB a solicitat sesizarea CJUE cu o cerere în interpretarea art. 4 alin. 2 din Directiva Consiliului 93/13/CEE din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. Instanța a respins cererea de sesizare a CJUE, ca neîntemeiată și ulterior a respins acțiunea reclamantului AB, pe fond.

Împotriva sentinței primei instanțe a formulat apel AB.

De asemenea, AB a introdus pe rolul Tribunalului Y o cerere în contradictoriu cu Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, având ca obiect atragerea răspunderii statului, invocând prejudiciul cauzat ca urmare a încălcării dreptului Uniunii Europene. În motivarea cererii, AB a arătat că prejudiciul decurge dintr-o hotărâre judecătorească, respectiv sentința Judecătoriei X, iar refuzul acestei instanțe de a sesiza CJUE constituie o încălcare suficient de gravă.

Pronunțându-se asupra cererii de atragere a răspunderii statului, anterior soluționării apelului formulat împotriva sentinței Judecătoriei X, Tribunalul Y:

- A. va declina competența de soluționare a cauzei în favoarea CJUE;
- B. va respinge cererea, întrucât pretinsa încălcare nu provine de la o instanță de ultim grad de jurisdicție, apelul promovat împotriva sentinței Judecătoriei X fiind pendinte;
- C. va admite cererea și va obliga banca C la plata sumelor solicitate cu titlu de prejudiciu.

Răspuns: B